Aspecte din finalul primei săptămâni de Festival

(Grigore Constantinescu – 8 septembrie 2013)

Solicitarea publicului a fost deosebit de susținută, în manifestările ultimelor trei zile. Ne referim la premiera de vineri a operei **„Otello"** de Verdi, prezentată de Opera Națională București, moment continuat apoi la Ateneul Român, unde s-au desfășurat, ca spectacol concert, programele „de la miezul nopții", cu audiții a două capodopere baroce. Ansamblul spaniol „La Venexiana" a oferit o versiune cu **„Orfeo"** de Claudio Monteverdi (sâmbără), iar orchestra barocă și soliștii veniți din Grecia, „Armonia Atenea", opera seria în trei acte **„Alessandro"** de Georg Friedich Händel (duminică).

Între timp, la Sala Mare a Palatului, un eveniment repertorial remarcabil a fost audiția ciclului vocal-simfonic **Gurre Lieder** de Arnold Schõnberg, concert dirijat de Leo Hussain, cel care a înlocuit în ultimul moment pe Bertrand de Billy la pupitrul Orchestrei și Corului Filarmonicii „George Enescu", în colaborare cu o prestigioasă distribuție internațională (soprana Violeta Urmana, tenorul Nikolai Schukoff).

Tot la Sala Mare a Palatului, am audiat, după seria „Mari orchestre ale lumii", un concert de altă factură, cu interpreți aparținând altei vârste. Este vorba de deja apreciata Orchestră română de Tineret, aflată sub bagheta reputatului dirijor american de origine română Lawrence Foster, revenit acum ca invitat al evenimentelor festivaliere. Publicul a asistat la audierea unui program complex, debutând cu piesa **Frenesia** pentru orchestră de Dan Dediu, un discurs orchestral strălucitor prin culoare timbrală, motive reunite într-un puzzle ritmic și melodic, pe măsura interpreților. Două vedete internaționale, Pinchas Zukerman și Amanda Forsyth au evoluat în partitura capodoperei brahmsiene a **Dublului concert pentru vioară și violoncel**, oferind în bis un fermecător **Duo** de Kodaly. Pentru partea doua a programului, a urmat un portret componistic Maurice Ravel, pregătit de Orchestra română de Tineret. Grea încercare însă pentru efortul de realizare a unor partituri de redutabilă dificultate, precum **Rapsodia spaniolă, Pavana, Alborada del Gracioso** și, nu în ultimul rând, vestitul Bolero. Experiența dirijorului, munca și fiecărui muzician al orchestrei s-au reunit pentru o interpretare care să merite aprecierile generoase ale publicului, chiar dacă orice comparație cu versiuni consacrate suscită și discuții critice. Pasul temerar a fost totuși făcut, din dorința de a ridica prestigiul acestei formații ce are menirea de a asigura viitorul vieții muzicale românești, argument care a condus la înscrierea orchestrei în actuala ediție a Festivalului.